

и градинитѣ наоколо съ хора, глѣкнали веселби, сложили всѣкакви ястия. Така трѣбвало: мжжко дете се родило и още не като всички. То било едро като на годинка, съ здрави ржчички и сърдити очи.

— Да е живо! благославяли гоститѣ.

— Юначага! възхищавали се други.

Радостѣта на майката и царь Вълкашинѣ нѣмала край. Луди били тѣ отъ радостъ, защото Богъ послушалъ молбата имъ, да имъ даде наследникъ. Но не за дълго.

Тая нощъ, докато гоститѣ се радвали, пили и яли изъ залитѣ на двореца, въ стаята на малкия князь дошли тритѣ орисници, които идатъ при всѣко новородено дете да предскажатъ живота му.

Вънъ блискалъ дъждъ, свѣткали огньове по небето и страхотно се гърмѣло. Съ свѣткавици и гръмъ се вмъкнали тритѣ дрипави жени въ стаята, надвесили се надъ люлката. Съ пискливъ гласъ пред-
рекла първата:

— Ще бжде най-голѣмъ юнакъ!

Повдигнала прѣстъ втората и изпѣла:

— Гоненъ и обичанъ!

Детето се пробудило, замахало ржчички и запискало. Скрытъ въ стаята, мълчаливо слушалъ царь Вълкашинъ. Той много искалъ да узнае, какъвъ ще бжде живота на сина му.

И доближила третата орисница. Заклатила глава, засвѣткали очитѣ ѝ. Срѣдъ страшния гръмъ царь Вълкашинъ доловилъ думитѣ ѝ:

— Ще бие баща си!

Като чулъ това, стариятъ царь побледнѣлъ и се разсърдилъ.

Тритѣ орисници — жени извихрили, отвѣни съ-
кашъ отъ силенъ вѣтеръ. Тѣ не казали нищо повече.